

Търговеца казал на този рагузанец:

„Николо, желаш ли още веднаж да станеш алжирец? Слушай и направи това, което ти кажа, — тжй ще спасиш и тебе си и нас“. И той го научил, какво да прави.

Всички се скрили в кораба; само рагузанецът останал отгоре. Когато морските разбойници с блестящи саби дошли много близу до кораба и извикали: „Християнските кучета да се предадат“, рагузанеца почнал с нажален глас да вика по алжирски:

„Всичките хора на кораба умреха от чума. Само аз съм още жив. За Бога смилете се, избавете ме!“

Капитанина на алжирския кораб, щом чул, че пред него стои кораб, заразен с чума, прежлтял, презеленият от страх. Веднага запушил носа си с ръкава си, защото нямал никаква носна кърпа, и заповедал да отправят кораба назад. Той казал:

„Бог да ти е на помощ! Вжрви по дяволите с твоята чума! Аз мога да ти дам само едно шише оцет“.

И подал му той шише оцет, вжрзано на една длъга вжрлина и избягали с кораба си.

Тжй търговецът и хората му се избавили. И когато се вжрнал в отечеството си, той си построил къща край морето и оставил рагузанеца за управител на дома си.

Облак.

Облак волен и безгрижен,
Де ли води твоя път?
Пак ли, облак недостижен,
Ще отминеш над градът?

Що ли бегаш недоволен?
Питат хиляди очи. —
Облак скитник, облак волен,
И над нас се разплачи. . .

София.

Жоро.